

[Fisker.]

vikles, vil en stigende Del af de faste Skatter til Gengæld skulle udskrives paa Jordværdien, og der lægges jo i Forslagets § 2 Bund under Jordværdibeskatningen, idet den nuværende Grundskyldspromille fastlægges som Mindstepromille, saa længe der overhovedet tages Bygningsskat i Kommunen. Denne videre Udvikling af Grundværdibeskatningen anser vi fra vor Side for ønskelig og principielt rigtig, og jeg tvivler i det hele taget om, at der i Befolkningen vil kunne rejses nogen virkelig Opposition derimod. Jeg finder ikke nogen Anledning til at gaa stærkt ind paa selve Princippet, som jo underkastedes langvarige Drøftelser her i Tinget forud for Loven af 1922 og ligeledes i Aarene 1924 og 1925, og som for længst er godkendt i hvert Fald af 4 af Tingets Grupper. Jeg kan dog ikke undlade ved en Lejlighed som denne at pege paa, at Jordværdiskatten, Grundskylden, forudsat, at man har den rigtige Værdiansættelse, i højere Grad end nogen anden tilsvarende Skat stiller Skatteborgerne lige for Loven og undergiver dem en ensartet Behandling ved Beregningen af de Afgifter, den enkelte maa svare til det offentlige af de i dybere Forstand Folket i Fællesskab tilhørende Værdier, hvorover han disponerer. Ingen vil kunne bestride, at Jordværdiskatten virker saaledes, naar altsaa Grundlaget er i Orden. Selv den stærkeste Modstander vil indrømme dette, og alene denne Indrømmelse er jo en særdeles værdifuld Anerkendelse af dette Skatteprincip. Men dertil kommer yderligere, at denne Beskatning i sine Virkninger befordrer andre og betydningsfulde Interesser for det offentlige, for Samfundet. Jeg mener ikke, at man ved at indføre den fulde Grundskyld eller, om man vil, inddrage den fulde Jordrente kan skabe et Paradis her paa Jorden eller overflødiggøre al anden Skat; det kan man selvfølgelig ikke gøre ved en Skatte-reform, paa den Maade kan man ikke skabe et Samfund, der i enhver Henseende er ideelt; men jeg har den Tro, at en Jordværdibeskatning er vel egnet til at fremme en bedre Udnyttelse af de Arealer, den berører, og dette Hensyn maa selvfølgelig ogsaa veje til og tages i Betragtning i en Tid som vor, da den enkeltes Muligheder er stærkt begrænsede og stærkt indsnævrede.

For Sognekommunerne vil der ved dette Forslags Gennemførelse kun blive Tale om en Omlægning af de faste Skatter indenfor de bestaaende Rammer, og det staaer fremdeles Kommunerne frit at bestemme, hvor meget af den samlede Skat der skal lægges paa fast Ejendom i hver

enkelt Kommune. Det lægges dernæst i Kommunens, i Sogneraadets Haand at afgøre, om man vil bibeholde den for indeværende Skatteaar gældende Fordeling af dette Beløb paa Jord og Bygninger, eller om man vil forhøje Grundskyldspromillen og samtidig nedsætte Bygningsskyldspromillen. Jeg er, som allerede nævnt, ikke paa noget Punkt betænkelig ved at give Sogneraadene denne Bemyndigelse, det vil jo kun sige, at Afgørelsen henlægges til de i dette Spørgsmaal mest interesserede Parter, nemlig Kommunens egen Befolkning, dens egne Skatteydere, men man maa altsaa dog, synes jeg, mene, at det vil være rigtigt at fordele Overgangen over et vist Aaremaal og efter bestemte Regler. Men derimod forekommer det mig ret nødvendigt at indføre Bestemmelser, der i nogen Grad kan forhindre eller afværge en for stærk Forskydning af Skattebyrden i Landkommunerne fra de jordløse Huse over paa Landbrugsejendommene, saaledes som det særlig vil kunne ske i Kommuner med bymæssig Bebyggelse ved en gennemført Omlægning af de faste Skatter. Det kan f. Eks. ske ved en Nedfældning af Dele af de gamle Bygningsskatter paa jordløse Huse ud fra samme Princip, som oprindeligt var indeholdt i det af den nuværende højtærede Handelsminister i sin Tid udarbejdede Forslag, ligesom der selvfølgelig ogsaa kan findes andre Midler og gaas andre Veje for at formindske Forskydningerne.

Man kan selvfølgelig med nogen Ret hævde fra en bestemt Side, at man ved Ophævelsen af Hartkornsskatten og Gennemførelsen af Ejendomsskylden flyttede store Dele af Skattebyrden fra Landbrugsejendomme over paa jordløse Ejendomme, og at man derfor ikke nu kan begaa noget helt forkert ved at handle omvendt. Da der nu imidlertid er gaaet saa lang Tid, siden denne uheldige og uretfærdige Skatteomlægning fandt Sted, og da den i væsentlig Grad har fæstnet sig og aflejret sig baade i Priser og Vurderinger, vilde det føles som en Uret, om man ikke nu traf Foranstaltninger til at hindre en for stærk Forskydning i modsat Retning. Jeg haaber derfor, at man under Forhandlingerne i det kommende Udvalg kan komme ind paa at indføre saadanne Ændringer, som paa ingen Maade berører selve Princippet i Forslaget, men kun kan tjene til at overvinde visse Vanskeligheder ved Princippet's Gennemførelse.

For Byerne gælder det, at for at aabne Mulighed for en stærkere Beskatning af fast Ejendom, hvis man maatte ønske og vedtage en saadan, maa Byerne fremtidig